

Pasca ekumenizmu

Jozef Duháček

12. apríla 2024 ✚ Cirkev ✚ Komentár

„Myslím, teda som“ – „Náboženstvo je ópium ľudstva“ – „Niet Boha okrem Alaha a Mohamed je jeho prorok“ – to sú zhubné výroky, na ktoré má zaregistrované autorské právo Satan. Tieto výroky, obsahujú bludy, lži a sebaklamy, ktoré Zlý po stáročia rozsieva medzi ľuďmi, spopularizovali apostázu a odvrat srdc a myslí od Stvoriteľa a Cirkvi, ktorú ustanovil, aby ich viedla.

Ekumenické stretnutie „rôznych kresťanských denominácií“ v metropolitnej katedrále v
Santiago de Chile v roku 2009

zdroj: wikimedia commons

Pretože, celý spor je výhradne teologický, boj proti príkazom jedinej a pravej Viery stojí skrytý a zatajený v pozadí všetkých denníkových titulkov o svároch a škandáloch dnešnej spoločnosti. Zmanipulované povrchné médiá to však nepripúšťajú – veď nepripúšťajú ani metafyzickým chaosom spôsobenú korupciu duší. Riskovali všeobecný výsmech. Občas referujú o krviprelievaniach spojených s ateistickými režimami a falošnými náboženstvami, ale nepripúšťajú metafyzický dôvod, zostávajú len v empirickej rovine. Pretože emotívne ladené a zábavu poskytujúce médiá preferujú senzácie pred prvými princípmi vecí, zlyhávajú a nevidia, že vo svete falošných ideálov a ich krvavých dôsledkov sú totalitárne plány násilníckych socialistov a islamských demagógov síce užitočné, ale vôbec nie potrebné.

Všetky už boli dávno prekonané mierumilovným katolíckym filozofom, ktorý nebadane unikal pred otvorenou konfrontáciou s Cirkvou. Nahradiac „JA SOM, KTORÝ SOM“, absolútnej a večnej Pravdy, svojou humanistickou sentenciou „MYSLÍM, TEDA SOM“, uvoľnil morový oblak relativizmu, vychádzajúci a od Luthera – ba vlastne od Ockhama, ktorý prerástol do uragánu najvyššieho stupňa. Plný potenciál tohto bezbožného besnenia neuvolnili tézy Marxa, Lenina, Mao Cetunga či Mohameda, tie sa zviezli na vlne rozpútanej megabúrky, ale nevinné a duchaplné karteziánske diktum. Celá spirituálna a fyzická pohroma spáchaná protestantmi, boľševikmi, liberálmi a inými protikatolíckymi hnutiami, celá tá apostáza, hrôzy a genocídy, všetko to bledne v porovnaní s Descartom odštartovaným holokaustom relativistického Západu.

„Nemôžem Descartesovi odpustiť,“ napísal Pascal, vidiac neúprosný dôsledok toho bezbožného výroku. Hoci prejavy tej nekonečnej tragédie, ktorou je zblúdenie z cesty katolíckej pravdy, majú rôznu povahu a rôznu intenzitu, ich podstata, čo sa predmetu ich útoku týka, je stále rovnaká: Kristova autorita. „Bola mi daná všetka moc na nebi a na zemi,“ vyhlasuje Kristus v Matúšovi (Mt 28,18). Mocibažné svetské mocnosti veľmi dobre chápu, že rozumne si nárokovať autoritu, ktorú náš Pán delegoval (Mt 10,40, 28,19; Lk 10,16), ktorá je vždy chránená Svätým Duchom (Jn 15,26; 16,13) a ktorá je uchovávaná v božskej ustanovizni pápežstva (Mt 16,18) môže len jedno jediné náboženstvo.

Práve preto sú zo všetkých tých jedovatých výkrikov, ktoré pošpinili a otrávil dejiny spásy, najničivejšie tieto dva: „Non serviam!“ a „Sola scriptura!“ Ten prvý, esencia démonskej pýchy a vzdoru, vyriekol Lucifer a inšpiroval tým Luthera, aby vyriekol ten druhý, ktorý je úskočným pokusom roztrhnúť katolícku štruktúru kresťanstva, vcelku tkané a nezošívané rúcho Krista Kráľa.

Kontradiktórne heslo *sola scriptura* (v Biblii, na ktorú sa ako zdroj svojej platnosti odvoláva, nie je nikde spomenuté), „ospravedlnenie len vierou“ (spása podľa privátneho výkladu Písma bez potreby dobrých skutkov), je prezentované ako výsledok hlbokého a nezištného bádania, hodné ustavičného štúdia. Povedzme to neekumenicky, ale priamo: istý augustiniánsky mních vymenil chudobu, čistotu a poslušnosť v Božích službách za sex, peniaze a moc v službe sebe samému – Ecce, Luther!

Príliš zjednodušujúce? Ani trochu. *Katolícka encyklopédia pripomína že kým bolo Nemecko zaplavené krvou a jeho národ paralyzovaný strachom (po potlačení sedliackej vzbury ktorú vyvolal)..., trávil 42-ročný Luther medové týždne s Katarínou von Bora, rehoľníčkou, ktorá opustila svoj konvent. Oblažoval svojich priateľov detailami svojho manželského šťastia. Po prehre v sedliackej vojne, on a jeho pobočník Melancton, vyhlásili prvýkrát novú a dovtedy neznámu doktrínu o neobmedzenej moci panovníka nad jeho poddaným, požadujúcu bezvýhradnú podriadenosť autorite. Tak kázali a učili duchu servility a despotizmu. Tolko k sexu a moci. Čo sa peňazí a pohodlia týka, augustiniánsky kláštor, ktorý mu po jeho svadbe venoval knieža elektor, urobil svojím panstvom a splodil v ňom šesť detí. Keď pápežský legát Vergerius navštívil 7. novembra 1535 Luthera vo Witembergu, našiel draho vyobliekaného reformátora v sviatočnom odeve, v tmavej veste a rukávami z krikl'ového atlasu. Seržový kabát lemovaný líškou, na prstoch prstene a na krku masívna zlatá reťaz. Prítomnosť človeka, ktorý chcel reformovať starú Cirkev vystrojeného takým šviháckym spôsobom zapôsobila na legáta dojmom, ktorý nie je ťažké si predstaviť.*

Nediplomatické? Obzvlášť v dnešných ekumenických časoch. Hoci umenie diplomacie je v medzinárodných záležitostiach ešte stále dôležité, keď ide o náboženstvo, oddávať sa jemnoci na úkor katolíckej pravdy je nebezpečný druh falošnej lásky. Uráža katolíkov i protestantov, podkopáva pravdu a horlivosť tých prvých a utvrdzuje v smrteľnom omyle tých druhých. Protirečí to predkoncilovým vatikánskym požiadavkám, že k nekatolíkom treba pristupovať „jasne a otvorene, pretože je to Pravda, ktorú hľadajú a pretože mimo Pravdy nijaká jednota nie je možná“.

Základom takého prístupu je predovšetkým hovoriť o Lutherovi a podobných hereziarchoch celú a neprikrášenú pravdu. Dnes sa často hovorí, že rímskokatolícka Cirkev vo svojom postoji k Martinovi Lutherovi urobila obrat. Dnes sú medzi Lutherovými najväčšími advokátmi katolícki učenici, vyzdvihujú ho ako oddaného reformátora, ktorý usiloval o lepšiu Cirkev v období korupcie a chamtivosti. Naši predstavení,

kráčajúc v ekumenickom porceláne sa len ťažko dokážu prinútiť, aby hovorili s nekatolíckmi „jasne a otvorene“ a s apoštolskou láskou, ktorú od nich Rím kedysi požadoval. Ani náhodou nepovedia, že ospravedlnenie vierou brata Martina je celé o ospravedlnení jeho samého. Nie je to principiálna reakcia na cirkevnú skazenosť, ale sebecký podfuk.

Keď sa nechcel zmeniť on, musel zmeniť katolícku náuku. A po jeho vzore to dnes vidíme robiť zástupy. Tak ako dnešné „pro choice“ je lutherovská „sola scriptura“ podvodný slogan, s ktorým prišiel notorický klamár, aby ospravedlnil svoje hriechy: porušenie slávnostných sľubov kvôli ukojeniu svojej chlipnosti. *„Aká škoda by sa stala, keby človek s dobrým úmyslom v záujme kresťanskej cirkvi hoci aj klamal“ povedal pred magistrátmi v Eisenachu v roku 1540.* S politickou podporou viedla táto úplne moderná túžba po radikálnej autonómii a sebauspokojení k predvídateľným dôsledkom: deštrukcii náboženského a spoločenského mieru, krviprelievaniu a brutálnym štátnym intervenciám. Zničilo to aj samotného Luthera, ktorý ako toľko iných *non serviam* buričov zomrel ako duchovná troska. Do svojho posledného dychu brojil proti pápežovi a túto nekajúcnosť až do konca sám predvídal a modlil sa za ňu – hrešiak tak proti Duchu Svätému.

Luthera však napriek zúrivým protipápežským výpadom v poslednej dobe vychvaľovali najväčšie osoby katolíckej Cirkvi. Ján Pavol II. tohto exmnícha vychvaľoval v roku 1983 za jeho hlbokú zbožnosť. V tom istom roku, luteránsko-katolícky dialóg o ospravedlnení uvádza, že „kresťania, či protestanti alebo katolíci, nesmú znevažovať osobu a odkaz tohto muža“. Katolícki historici ho nazývajú „jedným z najväčších svedkov kresťanskej viery“ a tvrdí sa, že v záujme jednoty, je potreba opätovného preskúmania jeho diela „mimoriadne naliehavá“. Otto Pesch, O. P. prirovnal Lutherovu teóriu ospravedlnenia ku konceptu Tomáša Akvinského a uzavrel, že Luther bol vlastne katolík a „jeden z veľkých svedkov kresťanskej viery“.

V novembri 1998 sa stretol kardinál Ratzinger s poprednými luteránmi, aby zachránili Spoločnú deklaráciu o doktríne ospravedlnenia, ktorej hrozilo skartovanie a jeho znalosť všetkých predreformačných Lutherových spisov sa luteránom hodila a bezpochyby pomohla deklaráciu zachrániť.

V marci 2008, kardinál Walter Kasper vyhlásil, že od Luthera sa musíme veľa učiť, počínajúc dôležitosťou, ktorú pripisoval Božiemu slovu. Rozhodol sa zamlčať to, že sa naozaj nemáme čo učiť od muža, ktorého celý postkatolícky život bol poznačený tou istou lživou úskočnosťou, s ktorou falšoval Bibliu, aby pasovala do jeho nového náboženstva. Keď Luther prekladal do nemčiny Nový zákon a nakoniec aj celú Bibliu (vyšla v roku 1534), zahltil ju hojnosťou vlastných bludov. Kardinál Kasper veľmi dobre vie, že tento preklad vôbec nebol korektný. Katolícka encyklopédia zdôrazňuje, že:

prepisovaním a vymazávaním, zlým prekladom a svojvoľnou machináciou z Písma spravil nástroj útoku na starú Cirkev a potvrdenia vlastných doktrín... Pre Luthera stala sa Biblia v národnom jazyku nevyhnutnou a nenahraditeľnou vecou. Jeho rozvrátenie duchovného poriadku, odstránenie cirkevnej vedy, odmietnutie sviatostí, potlačenie obradov, degradácia kresťanského umenia žiadali si nejakú náhradu a ťažko by našiel niečo lepšie ako „čisté Božie slovo“ podporené „kázaním evanjelia“. Prvé kópie Nového zákona mal pripravené do tlače za menej ako tri mesiace. S pomocou Melanchtona, Spalatina a iných poskokov, na základe Erazmovej gréckej verzie, s hašterivými poznámkami a komentármi a poburujúco-vulgárnym rytinami, ktoré dodal Cranach, za smiešny peniaz vydal prvú várku vo Wittenbergu už v septembri... Zatiaľ čo z filologického hľadiska si zasluhuje uznanie, teologicky padá na úplne

elementárnej otázke verného prekladu.

Takú dôležitosť prikladal Božiemu slovu. Dnes akoby Lutherov duch, ktorý za živa toľko klamal, uchvátil všetkých týchto pastierov a učencov, ktorí ho pokrytecky obhajujú a zveličujú katolícky podiel na všetkých zlách, ktoré vyprovokoval. A to ešte v roku 1949 Sväté oficium nabádalo biskupov, aby „pevne naliehali, aby pri preberaní dejín reformácie a reformátorov neboli chyby katolíkov úmyselne zväčšované a chyby reformátorov zatajované, ani veci, ktoré sú skôr akcidentálne neboli zdôrazňované a veci, ktoré sú najpodstatnejšie, menovite odpad od katolíckej viery, neboli pokladané za neviditeľné, alebo nejestvúce.“

Pod vedením kardinála Kaspera a jemu naklonených teológov sa teraz presadzuje opačný prístup. Vyhýbajúc sa tak múdremu a rozvážnemu nariadeniu z roku 1949 naznačujú morálnu rovnocennosť medzi katolíckmi a protestantmi, ktorá v debatách o reformácii končí nafukovaním katolíckych hriechov a exkulpáciou hereziarchov. To má ďalekosiahle dôsledky. Napríklad, v júni 2010 viedol otec Mitch Pacwa z EWTN debatu s odborníkom konvertitom, ktorý študoval motívy a pohnútky Kalvína a Luthera. Odborník vyskúmal, že tí dvaja sa nepokúšali rozvrátiť katolícku Cirkev, ale len napraviť chyby, ktorými trpela v tej dobe. Ospevoval ich cnosti a ich bludné doktríny pripísal len nešťastným rozhodnutiam urobeným pod vplyvom zlých okolností. Nivočiaci dopad tejto ekumenickej zmierlivosti je všade okolo nás a ako exemplárny príklad možno uviesť dekatolizáciu a súčasnú protestantizáciu Latinskej Ameriky.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Táto, doposiaľ nepredstaviteľná transformácia latinskoamerického sveta, je neprestajnými ekumenickými deklaráciami a dohodami neustále urýchľovaná. Napríklad zásady správania usmerňujúce misijnú činnosť katolíkov, protestantov a východných schizmatikov – dohoda podpísaná 28. júna 2011 v Ženeve zástupcami Vatikánu, Svetovej rady cirkví WCC a Svetovej evanjelíkálnej aliancie WEA. WCC je niečo ako náboženský spolok s marxistickými sklonmi a postojmi a nemá žiadnu moc nad svojimi členmi. Rovnako WEA, ktorá tvrdí, že je autoritou tých, ktorí mimo seba žiadnu autoritu neuznávajú a hovoria v mene tých, ktorí nikomu hovoriť vo svojom mene nedovoľujú! Kardinál Jean-Louis Tauran, šéf pontifikálnej komisie pre medzináboženský dialóg, zneuctil seba i svätú Vieru a prepožičiavajúc kredibilitu *sola scriptura* nezmyslu, podpísal dohodu s názvom **Kresťanský svedok v multireligióznom svete: zásady správania**, ktorá obsahuje tieto body:

- *Kresťania sa musia vyhýbať prílišnej opovážlivosti pri hlásaní evanjelia.*
- *Neopatrné a nenáležité prostriedky hlásania evanjelia musia byť potlačené.*
- *Tieto metódy spôsobujú napätie, násilie a straty ľudských životov.*
- *Potrebný je nový spôsob hlásania kresťanskej viery.*

– *Ktokoľvek nepostupuje v súlade s týmto nariadením, nech je odsúdený.*

– *Akékoľvek formy odmeňovania, vrátane finančných stimulácií a odmien sú v evanjelizácii neprípustné.*

– *Tí, čo tieto zásady prestupujú, sú zradcovia.*

Je dobre známe, že v desaťročiach po koncile protestanti pod zámenkou ekumenizmu rozšírili svoje bludy po Latinskej Amerike. Nový postoj k herézam vládnucci od II. vatikánskeho koncilu žiada, aby katolíci zložili zbrane, otvorili svoje pevnosti a prestali bojovať s protestantizmom. A napriek tomu protestanti zintenzívnili svoje útoky proti katolíckej Cirkvi a výsledkom je, že významný podiel populácie prijal protestantizmus. Napríklad oficiálne údaje hovoria, že v roku 1970 bolo v Brazílii 91,8 % katolíkov a len 5,2 % protestantov. V roku 2000 sa pomer zmenil na 73,9 % ku 15,6 %. Údaje z posledného sčítania ešte nie sú k dispozícii, ale ak uvážime, že Brazília má 190 miliónov obyvateľov a ak by podiel protestantov zostal rovnaký ako v roku 2000, dnes je ich tam zhruba 30 miliónov. Vďaka katolíckemu ekumenizmu a protestantskej agresivite je teda v Brazílii viac protestantov ako v Nemecku.

Namiesto protiofenzívy, ktorú by proti herézam na tomto tradične protiprotestantskom kontinente mala Cirkev viesť a zastaviť tak krvácanie, utieka sa dnes Cirkev k dohodám, ako je tá ženevská. Ale protestantské sekty dostávajú vo svojom boji proti katolicizmu Latinskej Ameriky všetku možnú zahraničnú pomoc. Tieto peniaze majú odlákať miestnu chudobu z autoritatívneho a bezpečného katolíckeho prístavu na mýnové pole *soly scriptury*.

Najväčšie zlo ekumenizmu sa dá opísať ako udržiavanie rozdelenia a odháňanie ľudí od Cirkvi namiesto ich privádzania do vnútra. Je to prevrátenie katolíckej tradície naruby. Od samého počiatku, od apoštolov, cirkevných Otcov a Učiteľov sme počúvali, že Kristus „hladuje po obrátení človeka a smädí za jeho návratom“ k Nemu, teda do Jeho Cirkvi. Podobne aj pápeži vždy učili, že „pravá jednota spočíva v návrate odídencov do pravej Kristovej Cirkvi“ a Sväté ofícium zatracovalo a odsudzovalo zárodky ekumenického hnutia posledného storočia ako „falošnú požiadavku, žiadajúcu viac pozornosti pre to, v čom sa zhodujeme, ako pre to, v čom sa líšime“. Napríklad *Satis cognitum* (1897), *Mortalium animos* (1928), *Mystici Corporis Christi* (1943), alebo *Inštrukcia Sv. ofícia O Ekumenickom hnutí* (1949).

Toto konzistentné a jednotné chápanie cieľa zjednotenia bolo v pokoncilovom období zničené. V roku 2001 predseda pápežskej rady pre jednotu kresťanov, kardinál Kasper, vyhlásil, že „dnes už ekumenizmus nechápeme ako ekumenizmus návratu, ktorý žiada iných, aby konvertovali a stali sa katolíkmi. Tento názor bol II. vatikánskym koncilom výslovne opustený.“ Balamandská dohoda s východnými schizmatikmi z roku 1993 nazýva požiadavku obrátenia „zastaralou ekléziológiou“.

Encyklika Pia XI. *Mortalium Animos* (1928) to však stavia do inej perspektívy. Pius XI., nezaťažený neomodernistickou teológiou a falošným chápaním lásky a úcty, ju napísal s katolíckou čistotou a jasnosťou a vyvrátil dnes povinné ekumenické kliše. Pripomenul raz a navždy, že „Kristova Cirkev nielenže jestvuje a vždy jestvovať bude, ale že je to presne tá istá Cirkev, ako za čias apoštolov, pokiaľ len, Boh uchovaj, nechceme povedať, že Kristus náš Pán, nedokáže dosiahnuť čo zamýšľa, alebo sa mýlil, keď apoštolom povedal, že pekelné brány ju nepremôžu.“ Pius potom prešiel ku kľúčovému aspektu pápežstva – Božskej autorite spochybňovanej a podkopávanej ekumenickým hnutím:

Tu sa zdá vhodné vyložiť a vyvrátiť istý falošný názor, na ktorom celá táto otázka, rovnako ako aj mnohostranné hnutie nekatolíkov, ktorým usilujú o zjednotenie cirkví, spočíva. Organizátori tohto hnutia takmer stále citujú slová „aby všetci jedno boli“ a „bude jeden ovčinec a jeden pastier“. Dávajú však svojim slovám ten význam, akoby Ježiš Kristus len vyjadril túžbu, ktorá sa doteraz nesplnila. Tvrdia, že jednota viery a vlády, ktoré sú známkami pravej a jedinej Kristovej Cirkvi, tu nikdy nebola a nie je. Možno si ich želať, možno ich snáď pri dobrej vôli veriacich raz aj dosiahnuť, zatiaľ to však je len ideál. Hovorí, že Cirkev je svojou povahou rozdelená, že sa skladá z mnohých cirkví, alebo jednotlivých komunít, ktoré sú doteraz rozdelené, v niektorých náukových bodoch sa zhodujú, v iných si odporujú. Cirkev bola najjednoduchšia v apoštolskej dobe, do prvých všeobecných koncilov. Preto tiež tvrdia, že staré kontroverzie a názorové spory, ktoré až podnes rozdeľujú kresťanstvo, sa musia odstrániť a z ostatných bodov náuky treba vytvoriť spoločnú normu viery a v tomto vyznaní sa všetci zídu a budú sa cítiť ako bratia.

Len takto, spojené spoločným zväzkom, budú mnohé cirkvi a spoločenstvá schopné rozhodne a úspešne zabrániť šíreniu neviery. Tak sa všeobecne rozpráva, ctihodní bratia. Hoci sú aj takí, ktorí pripúšťajú a súhlasia, že protestantizmus sa istých náuk a obradov, ktoré sú prijateľné a užitočné a rímska Cirkev si ich podržala, zbavil neuvážene, pripájajú k tomu hneď, že aj táto Cirkev porušila starú kresťanskú vieru, keď k nej pridala k viere náuky, ktoré sú kresťanstvu cudzie, ba sú s ňou v rozpore. A to predovšetkým jurisdikčný primát svätého Petra a jeho nástupcov na rímskom stolci. Medzi nimi sa nájde pár, ktorí rímskemu pápežovi priznávajú akési čestné prvenstvo a limitovanú právomoc, nie však danú božským právom, ale súhlasom veriacich. Iní chcú z pápeža urobiť predsedu svojich, zo všetkých koncov sveta pozháňaných zhromaždení. Zo všetkých nekatolíkov, ktorí majú plné ústa bratskej jednoty, nikomu nenapadne podriaďiť sa autorite Kristovho vikára ako autorite vládcu a učiteľa. Sú ochotní vyjednávať s rímskou Cirkvou, ale ako rovný s rovným. Nepochybujeme však, že keby im takéto vyjednávanie bolo dovolené, usilovali by sa dospieť k dohode, ktorá by im umožnila uchovať si svoje názory, ktoré sú príčinou toho, že blúdia mimo jediné stádo Ježiša Krista.

Pápež pripája aj dôrazné varovanie pred podielom na falošných a kompromisných vyznaniach a podujatiach:

Je jasné, že Svätý stolec sa za týchto okolností nemôže žiadnym spôsobom zúčastňovať na týchto konferenciách. Z rovnakých dôvodov sa ani katolíci nesmú zúčastňovať takých akcií a podporovať ich. Keby tak robili, vyznávali by falošné kresťanské náboženstvo úplne odlišné od jedinej Cirkvi Ježiša Krista. Môžeme snáď strpieť, aby sa Pravda a to Pravda Bohom zjavená, stala predmetom vyjednávania? To by bolo mimoriadne hriešne počínanie. To, o čo tu ide, je, aby sme bránili zjavenú Pravdu. Ježiš Kristus poslal svojich apoštolov do celého sveta, aby hlásali jeho evanjelium všetkým národom a aby nikdy neupadli do bludu, dal im Ducha Svätého za učiteľa všetkej Pravdy.

Pre prelátov, ako Kasper, je táto neúnavná starostlivosť o pravdu a duše už nezaujímavá. Nezaujímajú ich, že úprimnosť, zavrhujúca falošné čary ekumenizmu a nabádajúca protestantov, aby zanechali svoje bludy a vrátili sa na Petrovu bárku, bola úspešnou stratégiou! Na ekumenickom stretnutí v Kolíne v roku 2005 kardinál Ratzinger, vtedy už pápež Benedikt XVI., opäť zdôraznil:

...jednota neznamena to, čo voláme ekumenizmus návratu, teda popretie a odmietnutie dejín vlastnej viery. Vôbec nie! Neznamena uniformitu vo všetkých teologických a spirituálnych výrazoch, v liturgických formách a disciplíne. Jednota v mnohosti, mnohosť v jednote...

K tomu všetkému musí prispieť dialóg. Na prvý pohľad sa táto nová pápežská stratégia zdala neškodná, ale v skutočnosti nielenže nivočí kontinuitu, ktorú chcel Benedikt udržiavať so svojimi predkoncilovými predchodcami, ale podsúva dve podvrtné myšlienky. Naznačuje, že protestanti môžu ponúknuť niečo, čo Cirkev nemá a poukazuje na to, že Cirkev v minulosti chybovala, keď nerozoznala a nedocenila dobrá, ktoré nekatolíci prinášajú. Tieto náznaky však rozmetá na kusy skvele zostavená inštrukcia Svätého ofícia z roku 1949. Antitéza pokoncilového naratívu – presná, jasná a pevná – opakovane zdôrazňuje, že „jediná pravá jednota je v návrate odídencom do pravej Kristovej Cirkvi“, a vysvetľujúca, **že v návrate do Cirkvi nestratia žiadne dobro, ktoré bolo z Božej milosti do nich vliate, ale naopak, ono bude ich návratom rozmnožené a doplnené.** Avšak nesmú ani hovoriť, ani si nejakým spôsobom predstavovať, že snád' svojím návratom prinášajú do Cirkvi niečo podstatné, čo by už dávno nebola mala.

Teoreticky by snád' daktó mohol argumentovať, že dobre mienené, avšak trochu nejasné vyhlásenie jednoty ako rôznosti, ktoré Benedikt urobil, bolo diplomaticky opodstatnené. V praktickej rovine, ako pozorujeme v páde Latinskej Ameriky, takéto deklarácie sotva vzbudia horlivú obranu a úsilie o rozširovanie Pravej Cirkvi, pretože nenesú žiadnu informáciu o naliehavosti tejto úlohy. Podobá sa to na ten druh kázania, ktorý odsúdila Terézia z Avily:

Dokonca aj kazatelia majú zlovyk zostavovať svoje kázne tak, aby sa nikoho nedotkli. Ich úmysly sú dobré a ich práca nádherná, ale nepresvedčia mnoho ľudí, aby zmenili svoj život. Prečo? Je to preto, že kazatelia majú priveľa svetskej múdrosti. Neodhodili všetky prekážky a nehoria veľkým Božím plameňom, tak ako apoštoli. A tak ich oheň nevydáva veľa tepla.

Ďaleko od apoštolského zápalu a ohňa, vďaka svetsky múdremu Rímu, tak veľmi sa obávajúcemu urážky nekatolíckeho jemnocitu, už dnešní veriaci nespájajú „evanjelizáciu“ a „dialóg“ s konverziou. K tomu všetkému Rím káže ekumenickú verziu „multikulturalizmu“, ktorá akceptuje Luthera a riedi a vytesňuje veci, o ktorých sa z princípu nediskutuje, ako napríklad absolútne nároky Cirkvi a centrálné miesto a úlohu Panny Márie.

Sv. Terézia a sv. Maximilián Kolbe videli v ekumenizme „Nepriateľa“ a chápali evanjelizáciu presne naopak. Úloha, ktorou sv. Maximilián poveril rytierov *Rytierstva Nepoškrvnenej*, je obrátiť celý svet do katolíckej Cirkvi. Povedal: „*Nepoškrvnená dosiahne svoj cieľ len vtedy, keď všetci schismatici a protestanti s vnútorným presvedčením vyznajú katolícku vieru, a keď všetci Židia požiadajú o krst... Niet väčšieho nepriateľa Nepoškrvnenej a jej Rytierov, ako dnešný ekumenizmus, proti ktorému musí každý Rytier bojovať, neutralizovať ho opačnými skutkami a úplne ho zničiť. Chápte, že cieľ vojska Rytierstva Nepoškrvnenej, je dobyť celý svet a každú jednu dušu, ktorá dnes jestvuje, získať pre Nepoškrvnenú a skrze ňu pre Najsvätejšie Srdce Ježišovo.*“

V januári 2011 Vatikán symbolicky poprel strhujúcu pavlovskú bojovnosť sv. Maximiliána. Pri 500. výročí Lutherovej návštevy Ríma, sa v „Lutherovej záhrade“, projekte, ktorý odštartoval vo Wittembergu, aby propagoval symbol „globálnej dôležitosti Reformácie“ a „prepojenie, interaktivitu a zmierenie medzi kresťanskými cirkvami“, kardinál Koch pripojil k luteránskej delegácii, zasadil a požehnal pri Bazilike sv. Pavla olivový strom. Bazilike sv. Pavla, veľkého konvertitu a nástroja, ktorým sa obrátil svet na katolícku vieru.

Tento kúsok ekumenického záhradníctva je neprehliadnuteľným diplomatickým aktom. Je to oficiálne preukázanie falošnej úcty hereziarchovi, ale naznačuje oveľa viac: je to požehnanie pokoncilovej politiky,

ktorú Benedikt potvrdil ako mimoriadne dôležitú hneď na začiatku svojho pontifikátu. Táto katastrofálna taktika je vystihnutá nadpisom článku v *L'Osservatore Romano* v roku 2007 s rečou kardinála Kaspera ku kardinálom po skončení konzistória: „Ekumenizmus ako svätá povinnosť“.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

Sme lapení v čelustiach protestantizujúceho hnutia. Na jednej strane sú Lutherovi partizáni plne oddaní vnútornej desakramentalizácii, na strane druhej, medzináboženský dialóg nadobudol posvätný charakter. Postupne, ako si Rím osvojuje „pozitívnejší pohľad“ na Luthera, ktorý sa teraz prezentuje ako anticipácia aspektov „reformácie“, ktoré predkonciloví pápeži, na rozdiel od svojich osvietených nasledovníkov, neboli schopní oceniť a prijať, tak sa historický Luther zobrazuje ako človek plniaci si svoju svätú povinnosť. Neprekáža, že jeho diabolská vzburá si nárokovala tú istú autoritu, ktorá teraz na nás uvaluje túto „svätú“ ekumenickú povinnosť. A práve táto uzurpácia je kľúčovou v chápaní rozpadu a kolapsu Západu.

Lutherom odviazanú *non serviam* anarchiu stelesňuje Joanes Agricola, spoluobčan a istý čas jeho žiak. Agricola sa „stal zakladateľom sekty antinomiánov, Lutherových odporcov,“ píše sv. Alfonz, „lebo poprel všetku autoritu zákona a učil, že sa môžeš stať smilníkom, zlodejom a lupičom, ale ak veríš, budeš spasený.“ Panovačný Luther bol s Agricolom na nože, tak ako s každým, kto si dovoľil s ním nesúhlasiť, zosobňujúc tak samoučelnosť a vnútornú rozpornosť svojich teologických novôt.

Táto svätá povinnosť slúži na zvečnenie tohto nesvätého neporiadku. Po pol tisícročí, keď sa Rím pokúša viesť márný dialóg s protestantskými delegáciami, ktoré sa nebavia ani medzi sebou, sa nešťastní Lutherovi dedičia stále pokúšajú ospravedlňovať v Kristovom mene hriech. Episkopálny dekan Národnej katedrály vo Washingtone, keď informoval tlač o svojom rozhodnutí sobášiť homosexuálov, povedal: „Moje čítanie Biblie ma priviedlo k rozhodnutiu urobiť to, pretože si myslím, že práve to povedie k takému spoločenstvu, aké Ježiš chce mať.“

Doktor Martin by azda sám s otvorenými ústami neveriacky pozeral na takúto *sola scriptura*. Ale Luthera už nemožno viniť z ničoho. Pravda o Lutherovi by však mohla aj protestantom ukázať, čo stojí v pozadí ich rúhavej teológie, ale to sa nedozvieme, pretože Rím, ktorý kedysi protestantom ukazoval pravdu, sa rozhodol postaviť za falošnú modlu protestantskej mytológie: nepochopeného reformátora a veľkého teológa.

Liek pre Magistérium

Ak by sa poslední pontifikovia venovali štúdiu desivých historických skutočností zaznamenaných v Refutatiu sv. Alfonza, je možné, žeby bárku sv. Petra viedli v tradičnom kurze. Ale beda, očarovaní *Krásnym novým svetom*, ktorého budovaniu sa Cirkev na koncile oddala, odmietajúc múdre varovania

predchodcov a dejín, pod pláštikom ekumény a novej evanjelizácie, ponárajú seba aj svoje stádo do bahna odporného reformačného projektu. Tento projekt vypitval z jedinej pravej Viery práve to, v čo mohol samovraždu si pripravujúci Západ ešte dúfať: autoritu Magistéria.

Kým sa v ekumenických rovniciach opäť neukáže jasný katolícky hlas a nezaznie so zvrchovanou apoštolskou rozhodnosťou, luteranizácia Cirkvi a štátu bude ďalej pokračovať vo svojom zhubnom diele. Nesúdržnosť, rozklad a etatizmus, ktoré spôsobil Lutherova privatizácia viery a mravov, sa bude za podpory rímskych protestantov a ekumenickej anticirkvi prehľbovať a zhoršovať. Regensburský biskup Graber o tejto ekumenickej paródii na Kristovu Cirkev napísal:

Z lona tajných spoločností pochádzajú semená toho, čo sa neskôr volalo synarchia, teda centralizovaný svetový štát s centrálnou vládou plánovaný ako anticirkev... Človek je prekvapený, udivený a vystrašený, keď pozoruje, že v spisoch tajných spoločností sa zjavujú už koncom (19.) storočia všetky idey svetovej vlády, ktoré dovedli Cirkev k zlomu v pokoncilovom období. Človek si musí pripomínať, že všetky tieto deštruktívne idey sú tajne zamerané na spoločný cieľ, ktorým je vytvorenie anticirkvi, alebo novej cirkvi, podkopaním a zmenou fungovania Cirkvi starej... Katolicizmus, tak ako všetky náboženstvá, bude v dôsledku toho pohltý univerzálnym synkretizmom. Vôbec nebude potlačený, bude integrovaný... Všetky tieto myšlienky sú hlásané reťazou spriaznených duší v záplave kníh a spisov, ktoré sú ľahko dostupné po celom svete. Niektorí sa snád spýta: „Ako to, že si to Cirkev nevšimla?“ Budte si istí, že Pius X. si to všimol. Ale to bolo všetko...

Celý tento program, ktorého jednotlivé body sa dnes naplňajú, v roku 1907 zhrnul Abbé Melinge takto:

- odvolávanie sa na ezoteriku;
- vzbura proti cirkevným štruktúram;
- nahradenie pápežstva „viackonfesionálnym“ pontifikátom schopným prispôbiť sa mnohotvárnemu ekumenizmu, aký dnes pozorujeme napríklad v intercelebrácii medzi kňazmi a protestantskými pastormi;
- oslava Krista novým humanizmom;
- prevrátenie právd, ktoré Kristus učil, naruby.

Ťažko to napísať zrozumiteľnejšie. O Abbé Melingeovi sa hovorí, že: „Neopustil Cirkev ako Luther, ale zostal, aby priamo v lone samotnej Cirkvi mohol pracovať na svojej reforme.“

Súčasný pontifex na tlačovej konferencii v lietadle pri návrate z Arménska v roku 2016 povedal:

Myslím si, že zámary Martina Luthera sa nemýlili; bol reformátorom. Možno niektoré z jeho metód neboli správne, hoci v tom čase, ak si napríklad prečítate Pastorovu históriu - Pastor bol nemecký luterán, ktorý zažil konverziu, keď študoval fakty toho obdobia; stal sa katolíkom - vidíme, že Cirkev nebola práve vzorom, ktorý by sme mali napodobňovať. V Cirkvi bola korupcia a svetskosť; bola pripútanosť k peniazom a moci. To bol základ jeho protestu. Bol tiež inteligentný a pokračoval a odôvodňoval svoje pohnútky.

V súčasnosti sa luteráni a katolíci a všetci protestanti zhodujú v doktríne ospravedlnenia: v tomto veľmi dôležitom bode sa nemýlil. Ponúkol Cirkvi „nápravu“ a potom sa táto náprava

upevnila v stave vecí, v disciplíne, v spôsobe viery, v spôsobe konania, v spôsobe liturgie. Ale nebol tam len Luther: bol tu Zwingli, bol tam aj Kalvín (.) ... A za nimi? Kniežatá, „cuius regio eius religio“. Musíme sa zaradiť do kontextu doby. Je to história, ktorú nie je ľahké pochopiť, nie je ľahké (.) ...

Potom sa veci pohli ďalej. Dnes je dialóg veľmi dobrý a verím, že dokument o ospravedlnení je jedným z najbohatších ekumenických dokumentov, jedným z najbohatších a najhlbších. Správny? Existujú rozdelenia, ale tie závisia aj od cirkví (.)

Opäť vidíme pápeža chváliaceho odsúdeného heretika. Dohoda o tejto chúlostivej záležitosti, alebo Spoločné vyhlásenie Svetovej luteránskej federácie a katolíckej Cirkvi o doktríne ospravedlnenia bola naozaj podpísaná 31. októbra 1999.

Existencia takejto dohody implikuje, že Luther sa vo svojej doktríne ospravedlnenia nemýlil – Luther, veľký heretik, jeden z najzúrivejších nepriateľov katolíckej Cirkvi, ktorí sa kedy objavili na Zemi! Ale teraz, po 500 rokoch, chápeme, že jeho doktrína „o veľmi dôležitom bode ospravedlnenia“ sa zdá byť taká dobrá, že bola de facto prijatá Cirkvou! Toto spoločné vyhlásenie je neuveriteľný dokument, nepochybne jedinečný v celých dejinách katolíckej Cirkvi, jedinej a pravej Cirkvi Kristovej. A dnes nám pápež hovorí, že s luteránskymi heretikmi zdieľame články viery v tých istých veciach, ktoré luteráni nesprávne vysvetľujú a prekrúcajú už 500 rokov.

Deklarácia samozrejme určité vzájomné rozdiely pripúšťa, ale nepovažuje ich za dôležité. Keďže sú v úplnom rozpore s obsahom rôznych „spoločných vyhlásení“ roztrúsených v dokumente, zostávajú rozdiely odsunuté do úzadia a starodávne anatómy sú devalvované na obyčajné „varovania, ktorým sa musíme venovať v našom učení a praxi“!

V § 3 „Spoločné chápanie ospravedlnenie“ čítame v bode 15: *„Jedine milosťou vo viere v Kristovo spasiteľné dielo a nie pre naše zásluhy nás Boh prijíma a dostávame Duchu Svätého, ktorý obnovuje naše srdcia, keď nám dáva schopnosť a vyzýva nás konať dobré skutky.“* (<https://www.kbs.sk/obsah/sekcia/h/dokumenty-a-vyhlasenia/p/ekumenicke-dokumenty/c/spolocne-vyhlasenie-k-uceniu-o-ospravedleni>)

V bode 17: *Spoločne sme presvedčení, že posolstvo o ospravedlnení nám osobitným spôsobom poukazuje na jadro novozmluvného svedectva o Božom spasiteľnom konaní v Kristovi: ono nám hovorí, že ako hriešnici máme nový život jedine vďaka odpúšťajúcemu a obnovujúcemu milosrdenstvu, ktoré Boh udeľuje ako dar a my ho prijímame vo viere, pričom si ho nijakým spôsobom nemôžeme zaslúžiť.*

Nakoniec je tu § 4.1 „Ludská bezmocnosť a hriech vo vzťahu k ospravedlneniu“ č. 19, kde sa spoločne uvádza, akoby to bolo pre nás katolíkov úplne samozrejmé, že *„ospravedlnenie sa deje výlučne z Božej milosti“*.

Pokiaľ ide o dobré skutky, Deklarácia v § 4.7 hlása „Dobré skutky ospravedlnených“ č. 37: *„Spoločne vyznávame, že dobré skutky – kresťanský život vedený vo viere, v nádeji a láske – prichádzajú z ospravedlnenia a sú jeho ovocím. Keď ospravedlnený žije v Kristovi a koná v prijatej milosti, prináša, povedané biblickými slovami, dobré ovocie. Keďže kresťania bojujú proti hriechu po celý život, tento dôsledok ospravedlnenia je pre nich súčasne záväzkom, ktorý majú plniť. Preto Ježiš i apoštolské spisy kresťanov napomínajú, aby konali skutky lásky.“*

Zdá sa, že táto posledná veta odporuje pravdám definovaným Tridentským koncilom, ktorý slávnostne vyhlásil a znovu potvrdil záslužný charakter dobrých skutkov pre večný život vzhľadom na skutočnosť, že podľa Svätého písma sa nevyhnutne zhodujú v jeho dosiahnutí.

Ťažko potom byť prekvapený vyhlásením pápeža Františka, že „v tomto veľmi dôležitom bode sa Luther nemýlil“. Veď Spoločná deklarácia cituje jeho náuku. Môžeme to prijať?

Tridentský koncil v dekréte o ospravedlnení z 13. januára 1547 uvádza 33 kánonov (https://tridentskaomsa.weebly.com/uploads/5/7/8/8/57880451/dekrety_a_k%C3%A1nony_tridentskeho_koncilu_web.pdf), ktoré rekapitulujú doktrínu a vyhlasujú súvisiace anatémy:

Kánon č. 9, odsudzujúci herézu ospravedlnenia *sola fide*:

Kto hovorí, že hriešny človek sa jedine vierou ospravedlivuje, a tým rozumie to, že sa nevyžaduje nič iné, čím by spolupôsobil na dosiahnutie milosti ospravedlivenia, a že vôbec nie je potrebné pripraviť sa alebo disponovať vlastnou činnosťou vôle, nech je exkomunikovaný.

Kánon č. 11, ktorý odsudzuje súvisiacu herézu ospravedlnenia *sola gratia*:

Kto hovorí, že ľudia sú ospravedľovaní samým pripísaním Kristovej spravodlivosti alebo samým odpustením hriechov pri vylúčení milosti a lásky, ktorá sa rozlieva v ich srdciach skrze Ducha Svätého a v nich spočíva, alebo že milosť, ktorou sa stávame ospravedľení, je iba priazňou Božou, nech je exkomunikovaný.

Kánon č. 24, odsudzujúci herézu, podľa ktorej sú dobré skutky iba ovocím alebo dôsledkom ospravedlnenia získaného *sola fide et sola gratia*, s absolútnym vylúčením akejkoľvek spolupráce z našej strany prostredníctvom našich dobrých skutkov:

Kto hovorí, že prijatá spravodlivosť sa neuchováva a ani pred Bohom nevzrastá dobrými skutkami, ale že skutky samy sú iba ovocím a znamením prijatého ospravedlivenia, nie však aj príčinou jeho vzrastu, nech je exkomunikovaný.

Ten anonymný „kto“, ktorého heretické názory sú tu odsudzované, zahŕňa aj Luthera a všetkých, ktorí zdieľajú a budú zdieľať jeho názory na tieto záležitosti. Spadá do toho aj vyššie citované Spoločné vyhlásenie?

Nezabúdajme, že toto spoločné vyhlásenie je konečným výsledkom „dialógu“ vedeného s luteránmi počas posledných desaťročí s podporou a súhlasom pápeža Jána Pavla II. a kardinála Josepha Ratzingera, neskôr pápeža Benedikta XVI. Pokiaľ viem, na spoločných vyhláseniach Spoločného vyhlásenia nikdy nenašli nič zlé! Na druhej strane opakovane pripisovali Martinovi Lutherovi „hlbokú religiozitu“ a „duchovnosť zameranú na Krista“.

Pápež František v skutočnosti vďaka svojim improvizovaným vyjadreniam vážne poškodzuje autoritu celého Učiteľského úradu Cirkvi. Ak sa Luther nemýlil, kto sa mýlil? Nieкто sa počas toho veľkého a tragického chaosu, známeho ako luteránska schizma, určite mýliť musel. Vyhlásiť, že hereziarcha sa nemýlil znamená, že sa mýlili všetci, ktorí ho odsúdili ako formálneho heretika – tzn. traja pápeži, ktorí ho exkomunikovali, ako aj dogmatický Tridentský koncil. Povedať, že Luther sa „nemýlil“ potom znamená protirečiť päťsto rokmi cirkevného Učiteľského úradu, oslabiť autoritu toho istého Učiteľského úradu, viniť ho z odsúdenia

spravodlivého, veľmi nábožného a na Krista zameraného Luthera.

Niektorí však namietajú, že takéto vyhlásenia pápeža Františka v rozhovoroch s novinármi sú vyjadrenia „súkromného teológa“. Preto nemajú žiadnu magisteriálnu hodnotu. Prečo si ich jednoducho nevšímať?

Je pravda, že vyhlásenia pápeža Františka ako „súkromného teológa“ nemajú žiadnu záväznú platnosť. Keďže sa však takmer vždy zaoberajú relevantnými aspektmi našej viery a morálky, nie je možné si ich nevšímať.

Doktrinálny zmätok, ktorý neraz prinášajú, má na veriacich hlboko negatívny vplyv. Faktom je, že pápež, aj keď hovorí ako súkromná osoba, nemôže byť nikdy považovaný za obyčajnú súkromnú osobu. Aj keď nehovorí *ex cathedra*, pápež je vždy pápežom v tom zmysle, že každá, aj banálna veta, ktorú vyriekne, má veľký vplyv a moc formovať myslenie a vieru zástupcov, takmer rovnako, ako keby bola vyslovená *ex cathedra*. Pápež vždy stelesňuje vyššiu autoritu: je autoritou *par excellence*, je autoritou inštitúcie (pontifikátu), nad ktorou už na tomto svete nič nie je a predstavuje nič menšie ako božskú autoritu nášho Pána Ježiša Krista.

Preto nie je v žiadnom prípade prospešné, aby pápež František, ani ako „súkromný teológ“, súkromne alebo verejne, chválil známe herézy, formálne zatratené Učiteľským úradom Cirkvi.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/pasca-ekumenizmu/>